

Nebe je dál, než se zdá

Jelen

Slunce zas pálí jak ztracenej hřích,
a koně se válí ve výběžích,
a mraky jsou nízko, tak nízko, že nahání strach.

A já jedu kolem, mám na duši stín,
a můžem se hádat, ale já dávno vím,
že splašený srdce jen zbytečně rozvíří prach.

Někdo mi říkal, že můžem se stát,
čím budem chtít, jen když pán Bůh dá.

A nebe je dál, než se zdá,
nebe je dál, než se zdá,
nebe je dál, než se zdá,
nebe je dál, než se zdá.

Tisíckrát vidíš, jak bortí se svět,
a nedává čas lidem vystřízlivět,
a pořád máš dojem, že tebe se netýká nic.

Pak najednou zaklepe smrt u tvých vrat,
a říká mám hlad a už nemám kde brát,
a ty jenom stojíš a nevíš, nevíš co říct.

Někdo mi říkal, že můžem se stát,
čím budem chtít, jen když pán Bůh dá.

A nebe je dál, než se zdá,
nebe je dál, než se zdá,
nebe je dál, než se zdá,
nebe je dál, než se zdá.

Slunce zas pálí jak ztracenej hřích,
a koně se válí ve výběžích,
a v dálce se ztrácí cesta zaprášená.

A v zrcátku vidím ve dveřích tvůj stín,
a v uších mi doznívá poslední rým,
tý písničky, která vůbec nic neznamená.

Někdo mi říkal, že můžem se stát,
čím budem chtít, a na každěj pád,
můžem se hádat a můžem si lhát,
a všechno to přežijem, když pán Bůh dá.

Jen nebe je dál, než se zdá,
nebe je dál, než se zdá,
nebe je dál, než se zdá,
nebe je dál, než se zdá.

Nebe je dál, než se zdá.